

Адной з найбольш закамфляваных праблем сучаснага хрысціянiна з’яўляецца сiндром “пустой тачкi”. Многiя вернiкi скардзяцца на тое, што не маюць часу для малiтвы, Бога, Касцёла. Але калi паназiраць за iх “запрацаванасцю” збоку, то можна заўважыць, што iх актыўнасць часта напамiнае анекдатычнага рабочага, якi так заняты беганнем з пустой тачкай у руках, што не мае часу напоўнiць яе матэрыялам. Уся праблема такіх людзей заключаецца ў тым, што яны не жадаюць хаця б на хвiліну спынiцца, каб у суцiшанасцi адкрыць сэнс таго, што робяць. Суцiшанасць - адна з найглыбейшых патрэбаў чалавека сэрца. Мы былі створаны Цiшынёй. У сэрцы кожнага чалавека ёсць такая прастора, якую нiхто і нiшто на свеце не можа запоўнiць. Там, у самых глыбiнях душы, спачывае Вялiкая Цiшыня. Каму ўдаецца прабiцца праз тоўшчу ўсяго, што заглушае гэтую Цiшыню, вольную ад знешняга шуму, адкрывае ў сабе няспынную Прысутнасць Бога і Яго Словы.

У пошуках Цiшынi, першае, што чуе нашае сэрца – гэта не Бог, не Яго Словы, але нашыя напружанасцi. Яны першыя заяўляюць аб сабе тым, хто выйшаў на пошукi Суцiшанасцi. Напружанасць стомленага цела, хаос думак, змены эмоцый, напружанасцi чаканняў – усё гэта не глыбiня, а толькi хвалi на паверхнi акiяну чалавечай душы.

Як жа голасна на фоне Цiшынi пачынаюць крычаць нашыя праблемы, страхi, нявырашаныя канфлiкты. Толькi тут, сыходзячы па прыступках сэрца ў глыбiнi душы, чалавек пачынае адкрываць усё пекла ўласных, створаных без Бога планаў, пачынанняў, спраў, усяго сапсаванага і сарамлiва схаванага за дзверы сэрца, што так моцна галосiць там ад болю незавершанасцi.

Яшчэ мацней лямантуюць у нас нашыя неўпарадкаваныя сардэчныя сiмпатыi. Гэтыя добрыя і дрэнныя прыхiльнасцi крычаць так моцна, што Слова, якое кiруе да нас Езус, застаецца непачутым. Душа, як начны матылёк, замучаная цемрамі ўласнага жыцця, гатова кiнуцца нават на мiмалётны бляск святла. Чым больш яна змучана цемрай граху, тым больш гатова кiнуцца на любое святло, нават коштам спаленых крылляў, нават пад пагрозай смерцi, нават калi за iмгненне святла трэба згадзiцца на вечнае пекла.

Але нiякiя галашэннi не параўнаюцца з наймацнейшым лямантам нашай душы: крыкам граху, якi аж да хрыпаты не перастае гаварыць: “Не, не, не!” Гэта грэх перакрэслiвае нашыя найбольш светлыя памкненнi сэрца, гэта ён перакрывае цiхую надзею на тое, што ўсё ж такі нешта ўдасца, веру ў перамогу, любоў да сапраўднага. Гэтае адвечнае “не” сатаны рэхам адбiваецца ў кожным чалавечым граху. І ёсць толькi адзiн голас,

мацнейшы за грэх – гэта голас шчырай малітвы.

Цішыня – гэта не сцятыя вусны і не заткнутыя вушы. Суцішанасць – гэта не бяздзеянне, але дынамічная скіраванасць чалавека на тыя звышнатуральныя глыбіні духа, дзе гучыць толькі адзін Голас і адно Слова – Бога. Некаторыя хрысціяне ператвараюць нават велікапосныя практыкі ва ўсё той жа крык, каб Голас Бога заглушыць “пабожным” беганнем з “пустой тачкай”. Для таго ёсць Вялікі пост, каб нарэшце суцішыцца і з Божай дапамогай распачаць Крыжовы шлях да глыбіняў уласнай душы, якая можа стаць месцам сустрэчы з Уваскрэслым Хрыстом.